

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและการประกอบอาชีพ ตลอดจนทำให้สามารถแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในยุคโลกาภิวัตน์ นอกจากนี้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลกได้ ดังนั้น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของไทย ซึ่งกำหนด โครงสร้างของหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน คือ ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) และช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) จึงได้กำหนดให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้นในกลุ่มภาษาต่างประเทศ (กรมวิชาการ, 2544)

ปราณี กุลละวณิชย์ (2547) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัย วิทยาลัย มัธยมศึกษา ประถมศึกษาและอนุบาล ผลการศึกษาพบว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการเปิดสอนในทุกระดับและทุกสถาบันการศึกษาตั้งแต่อนุบาลขึ้นมา แสดงให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนไทยยอมรับว่ามีความสำคัญที่สุด แต่ถึงแม้จะมีความพยายามในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ในปัจจุบันผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีทักษะทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอเท่าที่ควร ที่จะใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลการประเมินของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานต่ำกว่าร้อยละ 50 (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2551) จากผลการสอบวัดความถนัดทั่วไป หรือ GAT พบว่านักเรียนสอบวิชาภาษาอังกฤษได้คะแนนศูนย์มากกว่า 8,000 คน (ปองภพ วิทิพย์รอด, 2552)

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2551) พบว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนไทยพูด ฟัง อ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ไม่ได้ดีนั้นมาจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นการขาดแคลนครูผู้สอนที่มีคุณภาพ การขาดสื่อการสอนที่น่าสนใจและทันสมัย เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีคุณภาพมักกระจุกตัวอยู่ในเมือง ประกอบกับผู้เรียน ไม่ได้มีการฝึกฝน หรือนำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวัน สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ผู้เรียนจำนวนมากสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เพียงแคในระดับพื้นฐาน ซึ่งส่งผลต่อการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ที่จำเป็นต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษระดับสูง สาเหตุของความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นพอจะแบ่งได้โดยสังเขป 3 ประการ คือ ปัญหาที่มาจากผู้สอน ปัญหาที่มาจากผู้เรียนและปัญหาที่เกี่ยวกับวิธีการสอน (ประสิทธิ์ บุญมา, อ่างใน บุญบา ญาณสมเด็จ, 2542)

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2550) กล่าวถึงปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา คือ ความจำกัดด้านคุณภาพ และปริมาณครูที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ที่ผ่านมาพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษจำนวนมากยังขาดความแม่นยำในการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ มุ่งสอนแบบท่องจำมากกว่าการสอนให้ผู้รู้จักธรรมชาติของภาษา ซึ่งหากครูไม่มีความรู้ด้านทักษะภาษาอังกฤษมากเพียงพอ ย่อมทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพและจากการประเมินผลการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังใช้วิธีการสอนแบบเดิม คือ ยึดเนื้อหาของหนังสือแบบเรียนเป็นหลักและยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรม ทำให้ความรู้ที่ผู้เรียนได้รับ เป็นความรู้จากการสอนและการอธิบายของผู้สอนโดยตรง ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่ได้ฝึกประสบการณ์การใช้ภาษาอย่างเต็มที่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2524 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และจากการประเมินภายในสถานศึกษาประจำปีการศึกษา 2544 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพียงแคในระดับพอใช้ (สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรค, 2544)

ปองภพ วิทิพย์รอด (2552) ได้สำรวจเรื่องการอ่อนทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาว่า 50 แห่ง ในช่วงปี 2549- 2551 และพบว่า เด็กไทยส่วนใหญ่อ่อนภาษาอังกฤษทุกทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด เพราะแม้แต่ในกลุ่มนักเรียนที่ทำข้อสอบได้คะแนนสูงส่วนใหญ่ ก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่มากมายแตกต่างกันไป แต่ปัญหาหนึ่งที่ทุกโรงเรียนมีเหมือนกันก็คือ ปัญหาที่นักเรียนรู้ศัพท์น้อย ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้ตระหนักถึงปัญหาความรู้ด้านทักษะภาษาอังกฤษที่ไม่เพียงพอของนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ที่ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา จึงได้จัดให้มีการทดสอบเพื่อวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ

(English Proficiency Test) ของนักศึกษาใหม่ทุกคนและพบว่า นักศึกษาจำนวนหนึ่งสอบไม่ผ่าน ซึ่งแสดงว่าทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานมีไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงให้โอกาสแก่ผู้ที่สอบไม่ผ่าน ให้มีโอกาสเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการอ่านและการเขียนประโยคภาษาอังกฤษเบื้องต้น รวมทั้งความรู้พื้นฐานด้าน ไวยากรณ์ และ โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษของตนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาวงคำศัพท์ให้สูงขึ้น สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษในรูปแบบประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังมีคำถามตามมาว่าการให้นักศึกษาเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) นี้ มีความเหมาะสม หรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) และนักศึกษาที่เคยเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางพิจารณาการจัดการเรียนการสอนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ด้านทักษะภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ENG 0101 ของนักศึกษาสี่กลุ่ม ดังนี้
  - 2.1 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) โดยไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) (คำย่อ คือ P & NS)
  - 2.2 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (คำย่อ คือ NP & NS)
  - 2.3 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (คำย่อ คือ NP & SP)
  - 2.4 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (คำย่อ คือ NP & SNP)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาการจัดการเรียนการสอน วิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน
2. เพื่อให้สถาบันการศึกษาได้แนวทางในการให้ความช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาการเรียนรู้ ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่

1. การสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test)
2. การเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course)
3. ผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน

ชีวิตประจำวัน (ENG 0101)

ประชากร

นักศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1,062 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) หมายถึง การสอบที่ใช้วัดทักษะความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการเรียน วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
2. การเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) หมายถึง การเรียนวิชา ENG 1550000 ซึ่งเป็นการเรียนเพื่อเสริมความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษให้สามารถ เรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปริญญาได้ดี

3. ผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) หมายถึง ผลการสอบปลายภาควิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน วิชา ENG 1550000 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งมีผลการสอบ 2 ระดับ คือ ผ่านและไม่ผ่าน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน หมายถึง ระดับคะแนน (เกรด) ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) โดยไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) จำนวน 448 คน (คำย่อ คือ P & NS)

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 277 คน (คำย่อ คือ NP & NS)

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน จำนวน 218 คน (คำย่อ คือ NP & SP)

กลุ่มที่ 4 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน จำนวน 119 คน (คำย่อ คือ NP & SNP)

สมมติฐานการวิจัย

1. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน ทั้งกลุ่มที่ได้เรียนและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน

2. กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานผ่าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน

3. กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน

ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาถึงรายละเอียดของเนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตลอดจนวิธีการสอนและประสบการณ์ของผู้สอน